

Sygn. akt I AGa 150/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 grudnia 2018 r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący	:	SSA Jarosław Marek Kamiński (spr.)
Sędziowie	:	SSA Krzysztof Chojnowski SSO del. Jacek Malinowski
Protokolant	:	Iwona Zakrzewska

po rozpoznaniu w dniu 5 grudnia 2018 r. w Białymstoku

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) **Spółki z o.o. Spółki komandytowej w W.**

przeciwko **Gminie S.**

o ustalenie

na skutek apelacji **powoda**

od wyroku Sądu Okręgowego w Białymstoku

z dnia 25 maja 2018 r. sygn. akt VII GC 317/16

I. **oddala apelację;**

II. **zasądza od powódki na rzecz pozwanej kwotę 8.100 zł tytułem zwrotu kosztów instancji odwoławczej.**

(...)

Sygn. akt I AGa 150/18

UZASADNIENIE

Powódka (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa w W., w pozwie skierowanym przeciwko pozwanej Gminie S., wniosła o ustalenie, że strony od dnia 1 listopada 2016 r. łączy umowa dzierżawy nr (...) z dnia 7 lutego 2013 r. w dotychczasowym brzmieniu. Swoje roszczenie uzasadniła brakiem podstaw do wypowiedzenia umowy dzierżawy, które nastąpiło w dniu 27 czerwca 2016 r. Swój interes prawny w rozstrzygnięciu powódka

motywowała potrzebą ustalenia przez Sąd, czy istniały przesłanki do wypowiedzenia umowy dzierżawy oraz czy w efekcie wypowiedzenie to było skuteczne.

Pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości. Wskazała, iż wypowiedzenie umowy dzierżawy łączącej strony nastąpiło na skutek naruszeń jej treści, do których usunięcia powódka była bezskutecznie wzywana.

Wyrokiem z dnia 25 maja 2018 r. Sąd Okręgowy w Białymstoku oddalił powództwo (pkt I) i zasądził od powódki na rzecz pozwanej 14.417 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego (pkt II).

Orzeczenie zostało oparte o następujące ustalenia faktyczne i ocenę prawną.

Uchwałą Nr (...) Rady Miejskiej w S. z dnia 12 października 2009 r. upoważniono Burmistrza S. do nabycia nieodpłatnie od Agencji Nieruchomości Rolnych do zasobu Gminy nieruchomości położonej w obrębie K. oznaczonej nr (...) o pow. łącznej 17,6400 h, z przeznaczeniem pod budowę zakładu zagospodarowania odpadów. W dniu 29 maja 2009 r. utworzono Zakład (...) spółka z o.o. w S., który miał na celu realizację powyższego przedsięwzięcia. Z dniem 20 czerwca 2009 r. (...) spółka z o.o. w S. otrzymał od Starosty (...) pozwolenie na wytwarzanie, zbieranie i odzysk odpadów na terenie eksploatowanego składowiska odpadów w K..

W dniu 7 lutego 2013 r. Gmina S. zawarła z (...) spółka z o.o. w S. umowę dzierżawy nr (...), na podstawie której wydzierżawiła temu podmiotowi ww. nieruchomość. W § 6 ust. 6 umowy strony postanowiły, iż od dnia, w którym postanowienie o oddaniu do użytkowania zakładu przetwarzania odpadów stanie się ostateczne, roczny limit ilości odpadów przeznaczonych do składowania nie może przekroczyć 30.000 Mg rocznie oraz, że na przekroczenie ww. rocznego limitu Dzierżawca każdorazowo musi uzyskać pisemną zgodę Wydzierżawiającego, a przyjmowanie odpadów do składowania bez zgody Wydzierżawiającego ponad ten roczny limit może stanowić podstawę do wypowiedzenia umowy dzierżawy. Strony w § 13 ust. 1 pkt. c umowy przewidziały możliwość jej rozwiązania z zachowaniem trzymiesięcznego okresu wypowiedzenia, ze skutkiem na koniec miesiąca kalendarzowego, w przypadku niedotrzymania przez dzierżawcę lub podmiot, o którym mowa w § 10 umowy, z jego wyłącznej winy, warunków określonych w § 4 ust. 1, § 6, § 8, § 9 umowy i nieusunięcia naruszeń lub nie wykonania obowiązków określonych w tych paragrafach, pomimo pisemnego wezwania od Wydzierżawiającego wskazującego rodzaj naruszenia i wezwanie do jego zaprzestania. W sprawach nieuregulowanych zastosowanie znajdowały przepisy kodeksu cywilnego.

W dniu 28 marca 2014 r. z uwagi na spełnienie przesłanek, o których mowa w § 10 ust 2 umowy (...) sp. z o. o. w S. zawarła z (...) Sp. z o. o. w W. umowę o przeniesienia praw i obowiązków, wynikających z umowy dzierżawy z dnia 7 lutego 2013 r. Następnie pismem z dnia 27 marca 2015 r. (...) sp. z o. o. poinformowała Burmistrza S., iż z dniem 13 marca 2015 r. został zakończony proces przekształcenia Spółki pod firmą (...) Sp. z o.o. w Spółkę (...) Sp. z o.o. Spółka komandytowa z siedzibą w W.. Spółka (...) Sp. z o.o. s.k., jako dzierżawca zobowiązana była przestrzegać postanowień umowy dzierżawy nr (...) z dnia 7 lutego 2013 r. Podmiot ten następnie w dniu 26 lutego 2017 r. zmienił nazwę firmy na (...) sp. z o.o. sp. komandytowa w W..

W dniu 10 września 2015 r. Burmistrz S. wystosował do pozwanej pismo, w którym wezwał ją do usunięcia naruszeń związanych z wykonywaniem przez Spółkę, jako dzierżawcę umowy dzierżawy nr (...) z dnia 7 lutego 2013 r., przede wszystkim w zakresie usunięcia z wydzierżawionej nieruchomości odpadów w ilości, która przekracza normę ustaloną w § 6 ust. 6 umowy dzierżawy łączącej strony w nieprzekraczalnym terminie 14 dni roboczych od dnia otrzymania wezwania. Burmistrz wezwał również do usunięcia innych naruszeń, o istnieniu których powziął informację w związku z prowadzeniem przez (...) Wojewódzkiego Inspektora Ochrony Środowiska w B. postępowania, które zakończyło się wydaniem w dniu 6 sierpnia 2015 r. decyzji (...), wstrzymującej działalność posiadacza odpadów (...) Sp. z o.o. s.k., polegającą na przetwarzaniu odpadów w Zakładzie (...) w K., z określeniem terminu wstrzymania działalności, w terminie 14 dni od dnia otrzymania decyzji.

Decyzją (...) Główny Inspektor Ochrony Środowiska z dnia 17 marca 2016 r., wskazana wyżej decyzja (...) została utrzymana w mocy w zakresie wstrzymania działalności posiadacza odpadów, natomiast została uchylona w zakresie

określenia terminu wstrzymania działalności, który został określony, jako 30 dni od otrzymania decyzji przez pozwaną, tj. od dnia 4 kwietnia 2016 r. Termin na wykonanie decyzji upłynął zatem 2 maja 2016 r.

Marszałek Województwa (...) mocą decyzji (...)z dnia 11 maja 2016 r. cofnął bez odszkodowania Spółce (...) Sp. z o.o. Sp.k. pozwolenie zintegrowane na eksploatację instalacji do składowania odpadów innych niż niebezpieczne i obojętne.

Następnie Burmistrz S. wypowiedział pismem z dnia 27 czerwca 2016 r. Spółce (...) Sp. z o.o. Sp. k. umowę dzierżawy z dnia 7 lutego 2013 r. z zachowaniem trzymiesięcznego okresu wypowiedzenia, ze skutkiem na dzień 31 października 2016 r., z uwagi na spełnienie warunków, o jakich mowa w § 13 ust. 1 pkt c umowy, tj. używanie przedmiotu umowy w sposób sprzeczny z umową lub przeznaczeniem i nie zaprzestanie takiego używania pomimo pisemnego wezwania od wydierżawiającego w określonym terminie. W uzasadnieniu wskazano, iż gmina nie wyraziła zgody na przyjmowanie przez pozwaną do składowania odpadów w ilości przekraczającej 30 000 Mg. Przekroczenie tych ilości stanowiło naruszenie § 6 pkt. 6 umowy dzierżawy. Wskazywała także na niezrealizowanie podstawowego celu umowy, jakim było wybudowanie zakładu zagospodarowania odpadów.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w W. wyrokiem z dnia 26 stycznia 2017 r., wydanym w sprawie (...) uchylił decyzję Głównego Inspektora Ochrony Środowiska z dnia 17 marca 2016 r., uznając, że przyczyną wstrzymania działalności skarżącego, była skala naruszeń, jakich w ocenie organów dopuścił się skarżący, nie zaś stopień zagrożenia dla środowiska, życia lub zdrowia. Tymczasem art. 32 ust. 1 pkt 1-6 wraz z przepisem art. 32 ust. 3 ustawy o odpadach, stanowi o wyjątkowości zastosowania sankcji w postaci wstrzymania działalności posiadacza odpadów, jako szczególnie rygorystycznej. Stąd można do niej sięgnąć, jeżeli inne środki nie są skuteczne. Po analizie akt sprawy Sąd stwierdził, że organy poczyniły prawidłowe ustalenia jedynie w zakresie rodzaju składowanych na nieruchomości w K. odpadów (składowania odpadów niesegregowanych) oraz niedostatecznego zabezpieczenia składowiska. Jeśli chodzi o pozostałe zarzuty Sąd uznał, że rozstrzygnięcie organów w przedmiocie wstrzymania działalności skarżącego jest, co najmniej przedwczesne. Przy ponownym rozpatrzeniu sprawy organ został zobowiązany do ustalenia, czy w niniejszej sprawie zachodzi możliwość wdrożenia procedury naprawczej oraz wyszczególnił czynności, jakie należy podjąć w sprawie.

Sąd Okręgowy w Białymstoku prawomocnym wyrokiem z dnia 22 września 2017 r. w sprawie o sygn. akt VII GC 86/17 z powództwa Gminy S. przeciwko (...) Sp. z o.o. Sp. k. o zapłatę z tytułu czynszu dzierżawnego za miesiąc czerwiec, wrzesień i październik 2016 r. uwzględnił powództwo w całości.

Przed Sądem Okręgowym w Białymstoku zawisła ponadto sprawa z powództwa Gminy S. przeciwko (...) Sp. z o.o. Sp. k. o wydanie nieruchomości (VII GC 23/17).

W świetle tak ustalonych okoliczności, Sąd Okręgowy uznał powództwo za niezasadne. Stwierdził, że o ile powódka w dacie złożenia pozwu miała interes prawny w ustaleniu, iż od dnia 1 listopada 2016 r. strony łączy umowa dzierżawy nr (...) z dnia 7 lutego 2013 r., o tyle na datę orzekania takiego interesu już nie miała (art. 316 § 1 k.p.c). Wskazał jednocześnie, że powództwo o wydanie nieruchomości objętej przedmiotową umową dzierżawy, wytoczone przez Gminę S. przeciwko (...) Sp. z o.o. Sp. k. w W. w sprawie VII GC 23/17 (VII GC 117/17), jest powództwem dalej idącym niż powództwo o ustalenie w niniejszej sprawie, gdyż jedynie ustalenie, czy strony w dalszym ciągu łączy umowa dzierżawy z dnia 7 lutego 2013 r. umożliwi rozstrzygnięcie sporu dotyczącego wydania dzierżawionej nieruchomości. W rezultacie, z uwagi na równoległe toczące się przed Sądem Okręgowym w Białymstoku postępowanie w sprawie o sygn. akt VII GC 23/17 (VII GC 117/17), Sąd I instancji uznał, że rozstrzygnięcie sporu w niniejszej sprawie nie zakończyłoby definitywnie sporu między stronami. Stwierdził, że obrona interesu prawnego powódki istnieje we wspomnianym postępowaniu o wydanie, gdyż będzie się ona broniła (jako pozwana) tymi samymi argumentami, co w sprawie niniejszej.

Niezależnie od stwierdzenia braku istnienia interesu prawnego po stronie powodowej, Sąd I instancji ocenił żądanie pozwu pod kątem skuteczności wypowiedzenia przez pozwaną umowy, uznając powództwo za niezasadne.

O oddaleniu powództwa Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 189 k.p.c., zaś o kosztach procesu rozstrzygnął na zasadzie art. 98 § 1 k.p.c.

Apelację od powyższego wyroku wywiodła powódka. Zaskarżyła go w całości, zarzucając:

I. Naruszenie przepisów prawa procesowego, które miało wpływ na treść rozstrzygnięcia, a mianowicie przepisu art. 233 § 1 k.p.c., poprzez:

a) sformułowanie na podstawie materiału dowodowego zebranego w sprawie błędnego wniosku prowadzącego do uznania, że powódka nie ma w niniejszej sprawie interesu prawnego, a w konsekwencji tego nierozpoznanie istoty sprawy, czyli żądania powódki o ustalenie, że strony od dnia 1 listopada 2016 r. łączy umowa dzierżawy nr (...) z dnia 7 lutego 2013 r. w dotychczasowym brzmieniu;

b) sprzeczne z zasadami logiki uznanie, że rozstrzygnięcie w zawisłej sprawie przed Sądem Okręgowym w Białymstoku o sygn. akt VII GC 117/17 z powództwa Gminy S. przeciwko (...) sp. z o.o. sp.k. o wydanie nieruchomości, zależeć będzie od ustalenia przez Sąd przesłanek warunkujących zasadność wydania nieruchomości, w tym ustalenie, czy umowa łączy strony czy też nie, a także, że jest to powództwo dalej idące w sytuacji, gdy rozstrzygnięcie sprawy niniejszej ma znaczenie prejudycjalne dla sprawy o sygn. akt VII GC 117/17;

c) sprzeczne z zasadami logiki uznanie, że fakt przekroczenia limitu przyjętych odpadów umożliwił wypowiedzenie umowy za 3-miesięcznym wypowiedzeniem w sytuacji, gdy strony w ustnej umowie ustaliły zasady rozliczania limitów przyjętych odpadów;

d) pominięcie istotnych okoliczności sprawy, w szczególności twierdzeń powódki, że strony łączyła umowa ustna dotycząca zasad rozliczania rocznych limitów odpadów (akceptowana przez obie strony), co przemawia za wysnuciem wniosku przeciwnego do wniosku Sądu, a mianowicie, co do istnienia po stronie powódki interesu prawnego w powództwie o ustalenie, że strony od dnia 1 listopada 2016 r. łączy umowa dzierżawy nr (...) z dnia 7 lutego 2013 r. w dotychczasowym brzmieniu;

e) nieprzeprowadzenie dowodów, w szczególności z opinii biegłego, zeznań świadków;

f) niezbadanie meritum sprawy i jej okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia,

co w konsekwencji doprowadziło do niezasadnego oddalenia powództwa.

II. Naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na rozstrzygnięcie, a mianowicie przepisów art. 217 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c., polegające na oddaleniu wniosków dowodowych zgłoszonych przez strony, które to wnioski zmierzały do wyjaśnienia istotnych okoliczności sprawy, a okoliczności będące przedmiotem dowodów nie zostały dostatecznie wyjaśnione,

III. Naruszenie przepisów prawa materialnego, które miało wpływ na rozstrzygnięcie, a mianowicie przepisu art. 189 k.p.c., poprzez jego niewłaściwą wykładnię i błędne zastosowanie i przyjęcie, iż powódka nie ma interesu prawnego w ustaleniu, że strony od dnia 1 listopada 2016 r. łączy umowa dzierżawy nr (...) z dnia 7 lutego 2013 r. w dotychczasowym brzmieniu.

Podnosząc powyższe zarzuty, wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania; ewentualnie, z ostrożności procesowej, wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku w całości i uwzględnienie powództwa oraz o zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki zwrotu kosztów postępowania za obie instancje, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Pozwana wniosła o oddalenie apelacji w całości i zasądzenie od powódki na rzecz Gminy S. kosztów procesu za instancję odwoławczą, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie.

Przesłanką merytoryczną powództwa o ustalenie jest interes prawny, przy czym zgodnie z ugruntowanym stanowiskiem judykatury, interes taki istnieje, gdy istnieje niepewność stosunku prawnego lub prawa, wynikająca z obecnego lub przewidywanego ich naruszenia lub kwestionowania. W orzecznictwie podkreśla się także, że powód ma interes prawny w żądaniu ustalenia, jeżeli powództwo o ustalenie istnienia prawa jest jedynym możliwym środkiem jego ochrony (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 lutego 2012 r., III CSK 181/11). Ocena istnienia interesu prawnego musi zaś uwzględniać, czy wynik postępowania doprowadzi do wyjaśnienia niejasności i wątpliwości, co do danego stosunku prawnego. Ocena taka winna też uwzględniać czy wynik ten definitywnie zakończy spór na wszystkich płaszczyznach tego stosunku lub mu zapobiegnie, a zatem czy sytuacja strony powodowej zostanie jednoznacznie określona i czy wyrok uwzględniający powództwo będzie wystarczający do reaktywowania stanu prawnego. Interes prawny, wyrażający się w osiągnięciu konkretnych skutków prawnych w zakresie usunięcia niepewności sytuacji prawnej powoda, musi zostać poddany analizie przy założeniu uzyskania wyroku pozytywnego oraz przy analizie, czy w razie wydania orzeczenia negatywnego, powód może osiągnąć tożsamy skutek w zakresie ochrony swej sfery prawnej w innej drodze, za pomocą wniesienia powództwa na innej podstawie prawnej (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 lipca 2017 r., II CSK 745/16).

Trzeba także podkreślić, że przesłanka istnienia interesu prawnego musi być spełniona w chwili orzekania przez sąd, nie zaś wyłącznie w dniu wytoczenia powództwa. Jak wyjaśnił bowiem Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 12 kwietnia 2012 r. (II CSK 474/11), powództwo z art. 189 k.p.c. stanowi element systemu ochrony prawnej i podlega regułom wspólnym dla tegoż systemu, do których zalicza się zasada aktualności. Zasada ta nakazuje natomiast przyjęcie za podstawę orzeczenia stan rzeczy istniejący w chwili zamknięcia rozprawy (art. 316 § 1 k.p.c.).

W świetle powyższych uwag, nie sposób podzielić zarzutu apelacji wskazującego na naruszenie art. 189 k.p.c., którego skarżąca upatruje w wadliwym przyjęciu, jakoby nie miała ona interesu prawnego w ustaleniu, że strony od dnia 1 listopada 2016 r. łączy umowa dzierżawy nr (...) z dnia 7 lutego 2013 r. w dotychczasowym jej brzmieniu.

Zgodzić się należało z Sądem Okręgowym, iż jakkolwiek w dacie wniesienia powództwa o ustalenie powódka taki interes posiadała, to utraciła go jednak wskutek wytoczenia przez Gminę S. powództwa o wydanie nieruchomości objętej przedmiotową umową dzierżawy w sprawie VII GC 23/17 (VII GC 117/17). Rację ma bowiem Sąd I instancji, że wytoczone przez rzeczoną Gminę powództwo o wydanie jest powództwem dalej idącym od powództwa o ustalenie, albowiem to właśnie rozstrzygając spór o wydanie nieruchomości dzierżawionej, Sąd oceni, czy strony nadal łączy przedmiotowa umowa.

Za trafnością stanowiska Sądu Okręgowego przemawia także pogląd wyrażony przez Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 8 maja 2018 r. (V CSK 111/18), zgodnie z którym w przypadku konkurencji procesu o świadczenie i procesu z powództwa przeciwnika procesowego o ustalenie nieistnienia takiego świadczenia, proces o świadczenie ma pierwszeństwo (por. postanowienie z dnia 8 maja 2018 r., V CSK 111/18). Podobnie Sąd Najwyższy przyjął w wyroku z dnia 22 listopada 2006 (V CSK 288/06), stwierdzając, że strona nie ma interesu prawnego w żądaniu ustalenia nieistnienia zobowiązania, jeżeli o spełnienie świadczenia wynikającego z tego zobowiązania toczy się postępowanie przed sądem i to nawet wówczas, gdy zostało ono wszczęte później niż zostało wytoczone powództwo o ustalenie.

W tym stanie rzeczy słusznie przyjął Sąd Okręgowy, że po stronie powódki próżno szukać istnienia interesu prawnego w ustaleniu, że strony od dnia 1 listopada 2016 r. łączy powołana umowa dzierżawy w dotychczasowym jej brzmieniu. Już więc tylko z tej przyczyny skarżone orzeczenie jest prawidłowe, a apelacja podlega oddaleniu. Nie można bowiem tracić z pola widzenia, iż interes prawny stanowi przesłankę warunkującą możliwość dalszego badania w procesie twierdzeń stron w zakresie istnienia (lub nieistnienia) ustalanego prawa czy też stosunku prawnego.

W przypadku zatem niestwierdzenia przez sąd występowania tej przesłanki, powództwo ulega oddaleniu, bez jednoczesnej merytorycznej oceny zasadności twierdzeń strony, objętych żądaniem pozwu. Konkluzja ta w zasadzie czyniła zbędnymi rozważania Sądu Okręgowego na temat materialnoprawnej zasadności żądania pozwu.

Z uwagi na stwierdzenie braku istnienia po stronie powódki interesu prawnego i wynikające z tego konsekwencje, również rozważanie pozostałych zarzutów apelacji okazało się bezprzedmiotowe.

Odnosząc się do argumentacji skarżącej, iż rozstrzygnięcie analizowanej sprawy ma znaczenie prejudycjalne dla sprawy o sygn. akt VII GC 117/17, co miałyby przemawiać za posiadaniem przez skarżącą interesu prawnego w żądaniu ustalenia; należy podkreślić, że funkcji powództwa o ustalenie nie można sprowadzać wyłącznie do tworzenia orzeczeń prejudycjalnych, wiążących w innych postępowaniach. Powództwo o ustalenie ma stanowić bowiem efektywny środek ochrony prawnej. Nie może też zmierzać do uzyskania dowodów, które miałyby być wykorzystane w innym postępowaniu.

Jakkolwiek zasada mocy wiążącej wyroku, określona w art. 365 § 1 k.p.c., traktuje o niemożności ponownego badania kwestii stwierdzonej w prawomocnym orzeczeniu, jeżeli ujawnia się ona, jako kwestia wstępna w tym samym lub innym postępowaniu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 stycznia 2017 r., V CSK 164/16 i powołane tam orzecznictwo); to należy jednak pamiętać, że zasada ta pozostaje w kolizji z konstytucyjnie zastrzeżoną zasadą niezawisłości sędziowskiej, stanowiąc w istocie jej ograniczenie. Wyjątki od zasady samodzielności jurysdykcyjnej sądu nie mogą być interpretowane rozszerzająco, a także nadużywane. Dlatego też orzeczenia wydanego w trybie art. 189 k.p.c. nie sposób ograniczać jedynie do roli prejudykatu.

Końcowo zaznaczyć wypada, że o ile wyrok oddalający powództwo o ustalenie z powodu braku interesu prawnego korzysta po uprawomocnieniu się z powagi rzeczy osądzonej, o tyle powaga ta obejmuje jedynie ustalenie braku interesu prawnego w wytoczeniu powództwa o ustalenie. Nie jest nią zaś objęte ustalenie istnienia albo nieistnienia stosunku prawnego lub prawa, skoro ustalenia takiego sąd nie uczynił (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 czerwca 2007 r., IV CSK 63/07).

Nie znajdując podstaw do uwzględnienia apelacji, Sąd Apelacyjny orzekł o jej oddaleniu na zasadzie art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania odwoławczego rozstrzygnął zaś na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. i art. 108 § 1 k.p.c. oraz w oparciu o § 2 pkt 7 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r. poz. 1804 ze zm.).

(...)